

været, og vil fremdeles være, henvendt paa at søge ved disse Medlemmer at bringe Statskassens Udgift til denne Branche saa lavt med som muligt. Jeg troer ikke, at jeg i denne Henseende her har udtalt Andet, end hvad jeg udtalte i Udvalget. Men jeg troer paa den anden Side, at ligeoverfor bestemte Endringsforslag maa jeg gjøre den Betragtningssaaede gjældende, at det dog er tvivlsomt, selv om de forlangte Beløb udstemtes ved at antage Endringsforslagene, om det da vilde være Indenrigsministeriet muligt ved alle de Medlemmer, der staae til dets Raadighed, at naa de Priser, som Udvalget har anseet tilstrækkelige, fordi Ministeriet ikke ene er raadigt over dette Forhold, men maa hyldestgjøre de lovlige Krav, der stilles.

Comard: Det er min fulde Overbeviisning, at man ikke kommer bort fra disse gjentagne Forhandlinger om Godtgørelserne for Indquartering, før vi komme dertil, at vi faae en Lov, der ordner disse Forhold. Naar den høitærede Minister nyligt yttrede, at han vilde søge ved de Medlemmer, som nu staae til hans Raadighed, altsaa gennem de gjældende Lovbestemmelser, at bringe disse Forordninger fra de bequarerede Kjøbstæder ned til det, som Udvalget og vist vi Alle synes at være rimeligt, forekommer det mig, at han i den nuværende Lovgivning ikke dertil har et tilstrækkeligt Middel. Det er ganske vist, at Kjøbstæderne have en ligefrem legal Fordring paa at faae de Udgifter refunderede, som de have givet ud indenfor Lovens Grændser. Det er ganske sandt, som den høitærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) siger, at § 7 i den nævnte Lov kan anvendes noget strengere, end hidtil er skeet; men dette vilde kun stadig forarsage stor Uleilighed baade for Ministeren og for Rigsdagen, hvor disse Klager og Besværinger ville komme hen, som ogsaa for dem, der nærmest have med disse Forhold at gjøre, den communale Bestyrelse i Kjøbstæderne og de Militaire, som skulle have Qvarter. Det har allerede tidligere, og især stærkt ifjor, været udtalt her, at det var ønskeligt at faae en ny Lovgivning i denne Henseende, og det bliver klarere og klarere for mig, at det er den eneste Maaade, hvorpaa vi kunne komme udover disse

Bandskeligheder, der stadig ville gjentage sig det ene Aar efter det andet. Det er vist, at der er flere, der have Skyld i disse Ulemper end de Militaire; og det er saaledes ganske vist, at de bequarerede Kjøbstæder saa meget som muligt komme de militaire Forbringere imøde; det skal jeg gjerne indrømme; men der er dog derfor i selve Loven en Garanti, idet de bequarerede Communer selv maae bære en Deel af de til Indquarteringen medgaaende Udgifter. At søge at ordne Sagen paa den den meget ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) udtalte Maaade, at sende Emisfaires omkring til disse Byer og derved tvinge dem ind under andre Former og til at skaffe Præstationerne billigere tilveie, er efter min Mening ikke nogen heldig Udvæi. Den vilde medføre endeel Befoxtninger, og Gud veed, om der saa vilde spares Noget derved. Ministeriets Stilling til denne Sag forekommer mig, saaledes som den her foreligger, fuldkommen legal.

Det forekommer mig, at Ministeren ikke kan stille sig anderledes ligeoverfor de Forbringere, der blive gjorte, end anvende Lovens § 7 med den størst mulige Strengthed; men videre kan han ikke gaae. — At vi trænge til en ny Indquarteringslov, er saa vist som Noget; det er klart for Enhver, der blot løseligt har beskæftiget sig med disse Forhold. — At Forbringerne til Communerne fra de Militaire ere i stadig Stigning, er skarpt paaapeget af den meget ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning). Jeg anseer det saaledes ikke for absolut fornødent, at man behøver saa stort Rum, hverken for de Syge eller Sunde, som der nu fordrer; jeg anseer det heller ikke for absolut fornødent, at man skal komme til at give høiere Betaling for Underofficerer med Hensyn til deres Indquartering end 30 Rd. for ugifte og 50 Rd. for gifte. Skulde man indquartere efter Anordningen fra 1816, vilde de faae meget ringere Qvarter, og Andet har man i Dieblisset — og det er Sagen — i og for sig ikke at gaae efter. — Man vil da saa meget som muligt indbefomme Forbringerne fra Militairetaten, Communen paa sin Side, Ministeriet paa sin Side, og da stables